Forleden talte jeg med en enlig mor med to børn. Hun arbejder på fabrik. Hun tjener 159.000 kr. om [1] året. Hun har et barn i vuggestue og et i børnehave. Hver dag cykler hun på arbejde, afleverer sine børn i institution, passer sit job samvittighedsfuldt, og uden mange sygedage.

Hun yder sit store bidrag til samfundet. Hun betaler skat, husleje, daginstitution og kontingent til fagforeningen.

Når alt det er betalt, har hun 6.200 kr. til rådighed pr. måned.

Denne mor var stærkt opbragt. Hun havde lavet et regnestykke, som viste, at hvis hun i stedet for hver dag at tage på arbejde, blot blev hjemme og hævede bistandshjælp, så kunne hun have det samme til sig selv, nemlig 6.200 kr. pr. måned

Hun vil ikke have bistandshjælp. Hun vil klare sig selv.

Men hun var godt gal på systemet, fordi hun fandt det u- moralsk, at det lige så godt kan betale sig at hæve understøttelse som at arbejde.

Dette er et hverdagseksempel fra dagens Danmark.

Det er et eksempel på, hvordan forsørgelse truer med at fortrænge selvhjulpetheden.

De fleste unge mennesker i dag ved, at der skal gøres en ekstra indsats. De ved, at Danmark skal arbejde sig ud af

problemerne. De ved, at det er privat initiativ og markedsøkonomi, der skal drive samfundet fremad.

Men hvordan skal de bevare troen på nytten af egen indsats, hvis de af samfundet bliver opdraget til, at det giver større privat økonomisk udbytte at være passive og hæve understøttelse?

De unge, der vil noget, skal også mærke, at det kan betale sig. Alle der vil noget, skal mærke, at det kan betale sig.

For den enkelte er der to måder at skaffe sig økonomisk fremgang på.

ENTEN ved at yde en produktiv indsats i markedsøkonomien. Til gavn for sig selv og for hele samfundet.

ELLER ved at få tilskud fra det offentlige. Til skade for samfundet.

Velfærdsstatenhar favoriseret tilskudsmetoden. På den ene side med høj skat af arbejdsindsats. På den anden side med et stort udbud af overførsler og gratis service.

I halvfemserne skal vi favorisere den produktive indsats i markedsøkonomien.

Tre liberale reformer vil helt fra bunden forandre Danmark fra en velfærdsstat til et velfærdssamfund.

For det første skal vi flytte grænsen mellem offentligt og privat. Mindre stat, mere privat. Opgaver, som vanemæssigt er lagt hos det offentlige kunne i mangfoldige tilfælde klares på privat basis - hvis skatterne blev sat ned.
Tag indsatsen for børn og unge som eksempel. Hvert år bruger vi omkring 20 mia. kr. på institutioner og kontantydelser til børnefamilierne. Børnefamilierne ville være bedre stillet ved at få en skattelettelse på 20 mia. kr. hvorefter de selv kunne organisere private børnehaver og andre pasningstilbud uden offentlig indblanding.
For det andet skal vi lave en reform af overførselsindkomsterne.
Færre danskere skal være afhængige af de offentlige kasser. Kun dem, som virkelig har hjælp behov, skal have understøttelse. Arbejdsduelige mennesker skal have arbejde. Der er tre metoder. Finansieringen af visse overførselsindkomster kan ændres fra skattebetaling til private forsikringsbidrag, så omkostningsbevidstheden bliver større. Kriterierne for at få indkomstoverførsler skal strammes op, så færre kan få. Og ydelserne bør i visse tilfælde også sættes ned, så de ikke overstiger indkomsten ved erhvervsarbejde.
En så omfattende reform ville give et meget betydeligt milliardbeløb til at sænke skatterne. Lavere skat ville så give både virksomheder og medarbejdere mulighed for at betale private forsikringsbidrag.
Endelig for det tredie skal vi sænke skattetrykket og reducere skatten af den sidst tjente krone . I et åbent samfund med fri konkurrence og fri bevægelse over grænserne kan et land ikke opretholde højere skatter og afgifter end naboerne. I 1972 stemte danskerne sig ind i EF I 1986 sagde danskerne ja til EFs indre marked. Nu er det på høje tid, at vi tager konsekvensen og sørger for en tilpasning af skatter og afgifter, så vi kan klare konkurrencen på det indre marked.
Skattetrykket udgør 64 % af den produktion, som skatter og afgifter kan udskrives på. Det er 20 procentpoint højere end det øvrige EF. Det MÅ ned!
En reel sænkning af skattetrykket kræver en reduktion af den offentlige sektor. Det er derfor, at vi skal flytte grænsen mellem offentligt og privat. Det er derfor, at vi skal lave en reform af overførselsindkomsterne.
For os liberale er det fundamentalt, at mennesker, der ikke kan klare sig selv, skal have hjælp fra fællesskabet
Men for det første skal hjælpen forbeholdes dem, som virkelig har hjælp behov. Arbejdsduelige mennesker skal have arbejde. For det andet skal sikringssystemet

bygges op og finansieres på en måde, som gør det styrbart.
Vi har et forsørgelsessamfund.
30 % af de beskæftigede i Danmark er i dag ansatte i den offentlige sektor. Det er dobbelt så mange, som f.eks. Vesttyskland.
De offentlige udgifter har en størrelse, som svarer til 73 % af den produktion, der kan beskattes. De offentlige udgifter i Danmark er 40 % større end i det øvrige EF.
Uanset alle forsøg på bortforklaringer står det fast, at Danmark har den forholdsvis største offentlige sektor i EF.
Det står også klart, at Danmark slet ikke kan bære en så stor offentlig sektor.
Den SKAL gøres mindre.
Dette er målene for en liberal politisk indsats frem til midten af halvfemserne.
De første skridt tager vi med dette efterårs politiske forhandlinger om finanslov, fjernelse af 6 %-skatten og arbejdsmarkedsstruktur i forlængelse af 4-parts-forhandlingerne.
Grønthøster-metoden rækker ikke. Vi skal lave grundlæggende systemændringer.
Det er vores eneste chance for både at fjerne underskuddet
på statsbudgettet og få plads til den nødvendige sænkning af skatter og afgifter.
For nu at undgå enhver misforståelse og for at forebygge en destruktiv offentlig debat: Det, jeg har sagt, er et udtryk for Venstres målsætninger. Vi vil arbejde for, at det også bliver målsætningen, som et politisk flertal kan stå bag.
Det er ethvert partis pligt at stille målene op. Så må vi derefter i regering og folketing tage det hårde arbejde med at virkeliggøre dem, så langt som muligt. Det vil Venstre gøre. Loyalt over for regeringspartnere og samarbejdsfæller i folketinget.
Vi ved godt, at holdnings-tale ofte skaber uro i et politiks miljø som det danske, der hungrer efter fred og fordragelighed. Det er som om, at standpunkter må ikke stå i vejen for enighed.
Hvis det truer freden og idyllen, må standpunkterne opgives.
Men det er jo netop denne hyggen sig i smug, der i løbet af et par generationer har gjort Danmark til et gældsat samfund uden indre moralsk evne og vilje til at arbejde sig op af sumpen.
I to generationer har et etablissement af velfærdsteoretikere sat sig på magtapparatet og meningsdannelsen.
Det er lykkedes dem at få et bredt flertal til at acceptere, at velfærd og social tryghed

forudsætter mere og mere statsliggørelse. Det er lykkedes dem at bilde folk ind, at modstand mod statsliggørelse er identisk med at være asocial.
Piet Hein har skrevet et gruk, som hedder "Staten og vi Dette gruk lyder sådan:
For hver ting, man skal ha lov for, for hver mønt til skattens sum knappes af det alburum, livet i os har behov for.
Staten gør sig stor og bred å at den gør os pladsen trang.
Under magtens sejrsgang voxer menneskene nedad.
"Under magtens sejrsgang voxer menneskene nedad".
Det var, hvad der skete i de østeuropæiske kommuniststater. Da menneskene rejste sig, faldt systemerne sammen.
Er det ikke præcis, hvad der er sket i den danske, ja skandinaviske, velfærdsstat?
At så mange ting i livet er blevet statens anliggende, at det enkelte menneskes initiativ og skabertrang er blevet kvalt under en dyne af kollektivisme og statsligt formynderi? At det ægte fællesskab om at løse opgaver sammen med andre er blevet afløst af dansen om statskassen?
Jo, det er præcis, hvad der er sket.
Det er ikke kun de østeuropæiske stater, der har behov for et opgør med de gamle systemer.
Vi har også i Danmark behov for at ruske helt anderledes stærkt op i de stivnede systemer, hvis vi skal klare udfordringerne i det nye Europa.
Vi skylder de unge at tage ordentligt fat. Vi kan ikke byde dem et gældsat og overbeskattet stagnations-samfund.
Vi må tænde et håb om, at det nytter at gøre en indsats.
De unge kræver forandring!
Venstre har viljen til forandring!